

Библиотека
ХУМОР И САТИРА

Књига 119

**Аутор се захваљује
компанији „Алумина“ д. о. о. Зворник
и Општини Зворник,
на помоћи у издавању књиге.**

Станислав Томић

ХВАТАЊЕ МИСЛИ

афоризми

Алма

Београд, 2014

**До тебе ми је стало.
Од тебе ми је све кренуло.**

Нисам анђео,
али сам твој чувар.

Нисам савршенство без мане.
Без тебе не могу бити савршен.

Ја сам инвалид љубави.
Одсјекле су ми се ноге
кад сам је видио.

Нема хљеба од мене.
Поједе ме трема.

Заказала је састанак,
али ја сам заказао.

Пољубио сам је.
Језик ми је био бржи од памети.

Она је доказ
да се поклону гледа у очи.

Заљубљена је до ушију.
За друге неће да чује.

Можда је заборавила
да угаси шпорет.
Није искључено.

Није она моја жена.
Она је жена мог живота.

Нагињем на њену страну,
али нећу да се заносим.

Тек кад се она окренула,
видио сам да је Галилеј
био у праву.

Вежите ми очи!
Отеће ми се поглед.

Био сам на свом мјесту.
Док ме она није оборила с ногу.

Да сам разлог њене несанице,
нисам ни сањао.

Ако сам њена жеља,
онда сам испуњен.

Опет сам се заљубио
у ону коју никад
нисам ни престао да волим.

Истина је да је вучем за рукав.
Скидам јој кошуљу.

Добро се показала.
Скинула је све са себе.

Не тражим више дјевојке
са великим грудима.
Нашао сам себи равну.

Каквог момка она има!
То још нико није видио.

Ако оставиш момка,
имаћеш проблема са мном.

Она би мене пустила,
али ја држим до себе.

Добио сам орден.
Заспала је на мојим грудима.

Волимо се, али то сада није битно.
То је увијек битно.

То нам никада није требало бити битно.
То нам је увијек морало бити битно.

Она се никад не свађа са мном.
Помирио сам се са том чињеницом.

Само Бог зна што нас је саставио.
Ја нећу у то да се мијешам.

Кад је она ту, ја ћутим,
али не држим језик за зубима.

Пољубац је
заједничко држање за ријеч.

Пољупци су
ватромет запаљених осјећања.

Кад њене ноге сијевају,
ја грмим!

Тамо гдје је прекрстила ноге,
треба ударити клин.

Жене нису змије.
Змије крију ноге.

Не бринем ја за твоје ноге!
Оне су у сигурним рукама.

Нисам више љубоморан.
Умро сам од љубоморе.

Нећу да чујем
да сте се чули!?

Моја жена
нема проблема са интелигенцијом.
Одлично се слажемо.

Једном смо се закачили.
Од тада смо нераздвојни.

Љубав ми не иде никако.
Увијек је са мном.

Нисмо ми једно за друго.
Ми смо заједно.

Кад понос дође себи,
отићи ће од нас.

Од праве љубави
може бити само јача љубав.

Љубав од мене прави шећераша.
Не да рани да зарасте.

Љубав је једини рат у коме губимо
ако нам паљба није узвраћена.

Подржавам љубав за једну ноћ.
Под условом да ноћ траје читав живот.

Цијелог живота сам тражио
жену за цијели живот.

Да није сунца љубави,
ствари разума
не би имале сјенку сумње.

Особа која је створена за све,
није створена само за мене.

Била је жива ватра.
Зато сам од ње дигао руке.

Остати сам!
То је сама мудрост.

Ја сам цјеловита личност.
Немам љепшу половину.

Остао сам сам са собом.
А био сам сам са тобом.

Ако ме некад заборавиш,
сјети се овога што ћу ти рећи.

Можда ти нисам донио ништа добро,
али сам ти однио све лоше.

Свако једе себе кад се нервира.
Једино ти једеш себе кад једеш мед.

Како знам да си ми баш ти будућност?
Превише си лијепа
да би била моја ружна прошлост.

Нећу да те задржим!
Хоћу да те садржим!

Не желим да живим с тобом.
Желим да живим у теби.

Ниси више дио мог живота.
Постала си читав мој живот.

Откако си постала дио мог живота,
нисам више читав.

Опростићеш ми
што немаш шта да ми опростиш.

Треба опростити,
али не и заборавити!
Немој онда заборавити
да си опростио!

Нађи бољег од мене.
Боље ме упознај!

Пожелио бих ти све што желим себи,
али саму себе већ имаш.

Вратила си се тамо
одакле ниси ни отишла.

Ако не знаш која је моја пјесма,
онда не знаш ни како се зовеш.

Да ниси наопака,
не би била окренута према мени.

Једва чекам да те загрим.
Сав ће свијет стати у моје руке.

Стегнуо сам те чврсто.
Да се не отмеш утиску.

Има ли шта боље
од времена проведеног с тобом? Има!
Више времена проведеног с тобом.

Кад је дјевојка као авион,
са њом вријеме лети.

Ниси ни ту ни тамо.
Недостајеш овдје.

Не воли ме само ријечима,
нити само дјелима.
Воли ме ријечима из дјела.

Ако послушам срце,
опет сам тебе послушао.

Није ни чудо
што не знаш да те волим
јер моја љубав
прелази границе сазнања.

Нисам савршен.
Још ми само ти фалиш.

Ја сам сладак,
јер си ти у мени.

Не можемо сви бити лијепи.
Неко мора бити и сладак.

Твој сам.
Нисам сав свој.

Теби просипам памет.
Заливам цвијеће.

Поклонио бих ти оно што прижељкујеш,
али сам себе не могу понијети.

За твој осмијех
новац је смијешан.

На старту,
твоја је срећа мој циљ.

Допусти себи
да се заљубим!

Када мислиш да те волим,
ја те волим више него што мислиш
и још више него што волиш.

Желим највише на свијету
да никад не престанеш да ме волиш.
Једино тако ће нам се подударити мисли.

Не волим те као никад прије.
Волим те увијек као сада.

Волим те до бола!
Даље – нисам луд!

Хоћеш ли ми показати дјевојку
коју волиш?
Хоћу, само ми реци кад желиш,
да понесем огледало.

Сањала сам те синоћ,
а ти мене никад не сањаш!
Ја тебе не сањам, ја тебе живим!?

Шта ће бити с нама?
Дијете.

Умријећу због тебе.
За све друге.

У паклу смо ти и ја.
Дошао сам да те водим.

Гледам шта ти је!
– Ти си ми!?

**Афоризам је бакшиш
за мишљење које ме служи.**

Склопи очи и видјећеш!

Ово је тешко вријеме са сањаре.
Немају се гдје пробудити.

Умори се човјек док објасни свакоме,
а још више док објасни некоме.

Из дана у дан очеве ријечи расту.
Хране се залогајима времена.

Живот је
скулптура обликованих жеља.

Закрпа је саставни дио живота.

Смрт је жива истина.

Постојање је плес материје и духа.
Даме бирају!?

Жал је унатрашке изговорена лаж.

Скромност је дијета ега.

Кишобран нема своје Ја.
Свако га држи у шаци.

Скромност је врлина
која нас краси
док се хвалимо у себи.

Пуж је поштар среће.

Душе су гајде
које се свирају дисањем.

Плућа су просторија за пушаче.

Слобода је
рђа за гвоздену дисциплину.

Отуђен човјек
има неутуђива права.

Човјек је кум ствари.
Даје им имена.

Дубок цеп је
корица од мача.

Занат доноси хљеб.
Зато се пече.

Обећања су путеви којима се
удаљавамо једни од других.
Зато их газимо.

Очекивање је украсни папир разочарења.
Зато, са сваким даром, треба бити опрезан.

Инцест је полигамни брак
наших немира и апсурда.

Шта је свеопште?
Ништа посебно!

Афоризам је мисао
која је остала кратких рукава.

На граници
између мудрости и лудости
нема царине.

Слика стварности је
у оквиру могућности.

Борба је вјечна.
Зато нам не гине.

Споменик је пласт
за оне који су покошени.

Историја је Дрина
која тече уназад.

Магла је једина чињеница.

Нова година је лијепа
само док се чека.

Вакуум је настао
након пуцања у ваздух.

Није ово циркус.
Фале људи!

Тек кад га угасимо,
телевизор нам може
послужити као огледало.

Савремени човјек је на самрти.
Све му је на апаратима.

Измишљањем пудера
много је штете нанесено.

Дрога је глупост.
Људи ваљају глупости.

Сиде се преноси –
са кољена на кољено.

Запела је традиција
која је пала у заборав.

Инспирација за рад је свуда око нас.
Само није у нама.

Оптимизам се једе рукама.
Бацили смо кашику.

Колико имамо у глави
кад може да виси о концу?

Извући поуку из лошег искуства
исто је као извући живог возача
из смрканог аутомобила.

Ономатопеја је посљедња
стилска фигура.
На крају ћемо само испустити звук.

**Кад ја почнем да пишем романе,
живот ће почети да пише афоризме.**

Јуче сам пјевао.
Данас сам већ боље.

Тако сам близу
да одем далеко.

Испао сам из форме.
Упао сам у садржај.

Други ме шлепају кроз живот.
Буку ме за језик.

У кафани увијек заузмем два стола.
Да не сједим сам.

Не пијем с ближњим.
До даљњег.

Од мене долазе само добре идеје.
Ништа лијепо.

У најружније вријеме
прошле су ми најљепше године.

Тражим од оца паре.
Хоћу да од њега направим човјека.

Да ми се отац није поново оженио,
не би ми судбина била маћеха.

Кад причам са змијом,
причам себи у њедра.

Руку у ватру не стављам
без хладног оружја.

Довољно сам сујетан
да осујетим ваш покушај.

Говоре ми да се вратим себи.
Навраћају ме на зло.

Инцест са самим собом?
Себи сам најпречи.

Проружњао сам се.
И лијепо ми стоји.

Немам укуса за облачење,
али добро се носим с тим.

Нисам сигуран.
Убијеђен сам!

Износим чињенице.
Сметају ми у кући.

Само вас гледам!
Немам пара за више.

Ако је утицај добар,
зашто сам га претрпио?

Не постављам себи високе циљеве.
Не желим да се враћам назад.

Не обећавам, испуњавам!
Не жеље, већ људе.

Да ли су људи у суштини добри?
Вјерујем да јесу, а знам да нису.

Упознавајући људе, све више схватам
да је израз „лош човјек“ плеоназам.

Нисам ја Раскољников.
Ја сам завршио факултет.

Већ сам преживио два смака свијета.
Трећа срећа.

Срећан сам, колико сам тежак!
Зато носим камен око врата.

Није ми до живота.
Борим се за живот.

Извршио сам самоубиство!
Угасио сам профил на Фејсбуку.

Заборавио сам
који сам број у библиотеци.
Читање књига већ даје резултате.

Кад видим књигу, ухвати ме мука.
Без муке нема науке!

Схваћен сам
као несхваћени умјетник.

Кад сам ван цивилизације,
ја сам ван себе.

Електричар ми је на исти осигурач
ставио шпорет и бојлер.
Не може се туширати и спремати ручак
у исто вријеме.

Ако зидови имају уши,
мени онда фали капа на глави.

Ја да бришем прашину?
Чисто сумњам!

Пиће ми не иде од руке.
Увијек ми је у рукама.

Није то алкохолисање.
То је, заправо,
уливање самопоуздања у себе.

Не пушим траву,
али свашта ми се мота по глави.

Имам леден поглед.
Зато ми бацају пепео у очи.

Ја сам широка личност.
Шта год кажу, погоди ме!

Што не могу, није до мене.
Испред мене је.

Не могу да вјежбам говор
пред огледалом.
Смета ми публика.

Оставио сам утисак.
Али, да ме убијеш, не знам гдје.

Испао сам глуп
од рођења.

Озбиљан сам за своје године,
али нисам за остале.

За мене су сва врата затворена?
Реците ми то отворено!

Стао сам некоме на жуљ.
Ма, боли ме ђон!

Стојим на услузи.
Лежим, такорећи.

И мене неко гура.
Али, у страну.

Откако сам се сав посветио послу,
нема ме пола.

Смршао сам.
Изгубио сам на образу.

Пред мојим очима
одвијају се крупне ствари.
Али, ја имам око за детаљ.

**Погазили смо своје ријечи
да бисмо ишли утабаном стазом.**

Сам себи сам довољан.
Са другима сам одличан.

Успорите, људи!
Ко зна зашто су корњаче
симбол дуговјечности.

Земља се окреће око себе,
али нас нема на видику.

Наш пут је прав као стријела.
Зато на њему одапињемо.

У извлачењу среће,
нисмо се извукли.

Дајемо све од себе,
али немамо од чега.

Жеље нам се остварују,
иако не знамо шта хоћемо.

Ово што нам се дешава
не бисмо пожељели
ни највећем непријатељу.
Ето, колико смо себични.

Досадни нам пробише главу.
Пуче балон!

Они се хране нашим мукама.
Зато нам стављају со на рану.

Пукао нам је филм.
Разбио се у серију.

Извукли смо закључак.
Само то смо успјели спасити.

Да су тада у моди били силикони,
Титаник сигурно не би потонуо.

Реците, само, смак!
Не прљајте га свијетом.

Наш развој није стао.
Ми смо угазили.

У нашим кафанама се
поштује равноправност полова
Нема одвојених нужника.

Подигли смо споменик незнаном јунаку.
Да се зна ко је.

Нисмо потпуно обездуховљени.
Имамо естрадни пантеон
и таблоидну митологију.

Кад аплаудирамо,
длан нас више не сврби.

Играли су као сат.
Ми смо навијали.

Пропао је двобој.
Нисмо се погодили.

Подигли смо главу.
Пала нам је концентрација.

Да нисмо били плитки,
не би нас прегазили.

На нашим свадбама је
тако добра музика
да и метак просвира.

Или је вријеме стало,
или је сат покварен?
Ма, вријеме се покварило,
сат је швајцарски!

У нашим кафићима
само је музика уживо.
Све остало је под анестезијом.

Поглед са висине
тешко нам пада.

Не кријемо се!
Ми само стојимо иза свега
што су они рекли.

Лажови су за нас
измислили живот.

Пођимо од себе.
Кренимо од нуле!

Ко нам буде читао мисли,
остаће неначитан.

Новац је највеће зло
на овом свијету.
Зато смо ми још овако добри људи.

Одмах искључите ту могућност.
Троши превише енергије.

Да су вам уста чиста,
не би их са мном испирали.

Реци њему,
ако хоћеш да остане међу нама!

Извините, живот вам виси о концу!
Мораћу да вас прекинем.

Прекините га већ једном!
Неко мора прекинути традицију.

Ако се повуче ороз,
нико те касније неће пробудити.

Ни случајно,
немој да то радиш намјерно!

Рекао је „не“ алкохолу.
Док је још могао да проговори.

Не воле крупне ријечи.
Зато, само мељу.

Они изнад свега воле
оне испод себе.

Он је често у праву
само то неће себи да призна.

Има модрице на образу.
Бије га лош глас.

Био је испред свог времена,
али се морао склонити да прође.

Он може људима да чита мисли –
великих писаца.

Мрзи сам себе.
Сам свој газда.

Објесио се о криво дрво.
Али, није дрво криво.

Објесио се непостојећи човјек.
Отишао је на овај свијет.

Он је више од човјека.
Дакле, није човјек!

Кад би свако ко мрзи глупе људе
почео да их убија,
повећао би се број самоубистава.

Да би подигао руку не себе,
мораш дићи руке од свега.

Откако су машине замијениле људе
све је више покварених.

Да би очували природу,
људи су постали сировине.

Ако су опасни типови у моди,
нека се онда носе!

За брбљиве није ракија.
Испеци, па реци!

Будала памти, паметан пише,
а најпаметнији преписује.

Да није понављања,
знање би било сироче.

Послије обарања стабала
долази подизање еколошке свијести.

Несносно је
сносити посљедице.

Медијске куће
дају неутемељене изјаве.

Ово није погрешан корак.
Ово је, такорећи, трчање.

Кондуктер се бави гатањем.
Гледа нам у карте.

Играју као да немају капи крви.
Треба задржати костур екипе.

Кант је написао *Критику чистог ума*.
Ум који то не разумије, сматра
да је то чиста глупост.

Ко год даје изјаву
при чистој свијести и здравој памети,
тај није чист.
Само умишља да је Кант.

Треба нам добар човјек
који може бити добар или лош стручњак,
а не добар стручњак
који може бити добар или лош човјек.

Није хумано.
Превише је људски.

Шта шортс каже фармеркама?
Бићу кратак и јасан!?

Дјеца музичара
не слушају своје родитеље.

Имаш рок да се промијениш!
И промијениш рок.

Диоген је некада свијећом
тражио човјека.
Данас би могао само
да му запали свијећу.

Живот је тежак.
Превише једемо.

Треба чути и поражене.
Можда и они имају нешто да кажу
о својој побједи.

Човјек по човјек – палача.

Вољети себе највише је
најмањи проблем.

Ниси баш чист!
Упао си ми у ријеч.

Да јело ваља,
не бих појео прсте.

Смисао више није у моди.
Нико то више неће да купује.

Школа је најважнија!
То треба поновити.

Док је ученицима само лопта у глави,
нико их не може шутнути из школе.

Наша дјеца с пјесмом иду у школу.
Не ваде слушалице из ушију.

Око школе све је бетон.
Зато у WC-у буја трава.

Не свиђа нам се
што дјеца користе дрогу,
али, морамо се навикавати.

Наука је ту да нас отријезни
од наивног погледа на свијет.
Зато ученици пијани долазе у школу.

Ученик је донио бомбу у школу.
Ко каже да се васпитање
не доноси од куће?

Дјецу је некада васпитавала улица.
Сад је и она под видео надзором.

У каквом су стању школске столице,
није ни чудо што ђаци сједе на ушима.

Дјеца се прво играју са нашим живцима,
па тек онда пређу на играчке.

Моји родитељи немају
исто мјесто становања.
Мама живи у кухињи,
а тата у дневном боравку.

Дјеца знају шта је суштина.
Зато одвајају купус кад једу сарму.

Да је фудбал разбигра,
показују полупани прозори.

Тренутно, имамо боље ноћне
него фудбалске клубове.

Наш спорт је коначно постао озбиљан.
Ово досад је била игра.

До краја утакмице је било бара-бара.
Бара испред нашег гола,
бара испред њиховог.

Нашим фудбалерима треба дати шансу.
Сами не знају да је створе.

Мој ђед је био спортиста.
Баба каже да је мајку родила
кад је он био на терену.

Интернет је прави погодак.
Земљина лопта је у мрежи.

Да би био неоткривени таленат,
мораш прво да се покријеш по глави.

Турци нас поново муче.
Приковали су нас за екран.

Телевизор нам испира мозак.
Ако мућнемо главом,
укључићемо центрифугу.

Телефон ми је упао у WC шољу.
Превагнуо је квалитет комуникације.

Превише смо опрезни.
Сањамо широм отворених очију.

Пуни смо различитих праваца.
Зато су нам душе постале раскршћа.

Дајемо себи слободу.
Нико неће да је узме.

Да је непријатељ тешка ријеч,
увидимо тек кад је сами понесемо.

Превише смо јаки.
Да зло буде веће.

Имам културан сексуални живот.
Спавам са књигом.

Било је савршено.
Сљедећи пут ће бити још боље.

Скидам капу непознатом аутору!
У потпису: вјетар.

Добитнику Нобелове награде
експлодирао је тираж.

Саговорник је у доброј кондицији.
Прескаче питања.

Циљ оправдава средства – контрацепције.

Некада су нас бомбардовали
бомбама са осиромашеним уранијумом,
данас – филмовима са осиромашеним смислом.

Све је образованији интернет,
а све мање онај ко га користи.

Строги смо,
јер немамо благе везе.

Не скидамо звијезде.
Оне се саме скидају.

Љути смо на себе.
Зато смо свакој чорби мирођија.

Ушли смо у историју,
али смо заборавили
да затворимо врата.

Одумиру мождане станице.
Отварају се аеродроми.

Ово друштво је складиште парадокса.
Сви радимо на утовару.

Кад видим наше дјевојке,
није ми јасно како политичари
могу да гледају само своје дупе.

Помоћи ћемо вам да кажете
оно што сте већ рекли.

Рат је изгубљен.
Изгубили смо сваку мјеру.

Немогуће је побиједити народ
који слави своје поразе.

**Која је код нас граница сиромаштва?
Државна!**

Не могу ухватити себе како размишљам.
Није моје да спроводим закон.

Ја не знам шта је мито.
Узмите то у обзир.

Рођен сам под срећном звијездом.
Сиротиња се не порађа у болници.

Живим од кладионице.
Погађајте како!

Погодио сам тачан резултат.
Бацио сам даљински у екран.

Динар ми је к'о кућа.
Постао сам бескућник.

Осјетио је лептире у стомаку.
Дошли су из чаура.

Кад сам порастао у очима народа,
остао сам кратких рукава.

Кад точим гориво,
увијек сипам до чепа.
Нек има у канистеру,
за сваки случај!

Имам посао у рукама,
али немам пуне руке посла.

На послу немам времена,
код куће немам простора.

Стао сам на своје ноге.
Сад стојим на услузи.

Радим све живо.
Мртав сам уморан.

Нисам се још запослио,
али радићу на томе.

Једном сам двапут јео!?

Ауто ми иде на живце.
Немам за бензин.

Не представљам потенцијалну опасност.
Она представља мене.

Схватио сам да сам се борио
на погрешној страни.
Они тамо имају већи борачки додатак.

Позови комшију на кафу,
да му кажеш које је националности.

Татин син је оженио татину ћерку.
Социјални инцест!?

Некада су људи давали крв за слободу.
Данас – за слободан дан.

Судија није казнио вандала.
Споменик је оштећена страна.

Љепота наше земље
најбоље се види из птичије перспективе.
Кад одлетиш одавде.

Нема просипања приче.
Код нас се све поједе и попије.

У рату против сиромаштва
бориће се армија незапослених.

Бирај мјесто и вријеме!
Мјесто радно, вријеме неодређено!?

Сва наша врата су
отворена за инвеститоре.
Зато нам по фабрикама дува промаја.

Круна каријере?
Нема посла с главе.

Стечајна маса је добила убрзање.
Сада смо економска сила.

Знам посао.
Али, он мене није још упознао.

Има радних мјеста,
али, не можемо сви да живимо у њима.

Непотистичка заповијест:
Запосли ближњег свог
као што би запослио и самог себе!

Није то мобинг,
већ насиље у породици.

Због финансијских инјекција
неки нису одлежали ни дана.

Није више: Зини да ти кажем!
Сада мораш и да пљунеш.

Зашто постоји корупција у здравству?
Зато што постоје лекари опште праксе.

Полиција спречава трговину органима.
Удара по бубрезима.

Нема доказа!
Мора и полиција од нечега да живи.

Цијене расту.
Не можеш их препознати.

Срце не чује разум.
Смета му крчање цријева.

Подразумијева се да је човјек
политичка животиња.
Зато се тај придјев може изоставити.

Политика је Сизифов посао:
ваљање глупости
које се увијек понавља.

Транзиција је претварање
бурета барута
у кацу за кисели купус.

Срби су сломили кључ.
Није хтио да се окрене три пута.

Национални интерес је у питању.
Интерес појединаца у одговору.

Ратови су прошлост.
Војна индустрија је будућност.

Каква су времена дошла,
глаголски придјев радни
неодвојив је
од глаголског придјева трпног.

Између главе и цепа
влада Архимедов закон.

Ово је либерални капитализам.
Слободни су они који имају капитал.

Надам се да ће доћи смак свијета.
Ваљда ће се нешто промијенити.

Једина наша нада је да свијет пропадне.
Тек тада ћемо бити
у истом нивоу са осталима.

Невидљива рука тржишта?
То се некад звало џепарење.

У сусрет кризи
они су нам изашли у сусрет.

Ми смо под истом заставом.
Везали су нас за јарбол.

Ми ћемо пружати отпор
колико можемо – попити!?

Ако овдје останемо,
отићи ћемо – скроз.

Темељ наше државе је
добро ударен.

Копали смо ровове
да би се докопали власти.

Кад се обогати, земља постаје држава,
а држава кад осиромаша,
постаје земља.

Како год окренеш,
преци нам се преврћу у гробу.

Можда ми не можемо
да одемо у иностранство,
али наша држава сигурно може.

Знамо да нам комадају државу.
О томе стално дробимо.

Наша држава је
у границама дозвољеног.

Влада ће помоћи сељацима
– да не буду више сељаци.

Власт и треба дати згодним женама.
Једино оне могу
да привуку стране инвеститоре.

Некада смо сахрањивали народне хероје,
данас сахрањујемо херојски народ.
У односу појединачног и општег
дајемо предност општем добру.

Ондашња власт прислушкивала је људе.
Ова за то неће ни да чује.

Глупи, од свих функција,
још само не заузимају математичке.

Појединци на власти
имају одријешене руке.
Скинули су им лисице.

Напунили су своје џепове.
Нема више мјеста за оптимизам.

Политичари само пуцају на гласове.
Зато имамо рањиве друштвене групе.

Ми смо непоткупљив народ.
За злочине над нама
нико никад неће платити.

Умјесто мало сутра,
код политичара је много сутра.

Стали су на реп криминалу.
Сами себе су саплели.

Политика нас је завила у црно.
Упаковани смо као поклон.

Држава нема проблема.
Проблеми имају државу.

Политичка партија је била
у напону снаге.
Онда су се појавиле струје.

У коалицију треба ући
само ако је љубав обостраначка.

Грана која нема листа – олистаће.
Држава која нема правде – оправдаће се.

По граду више нема страначких плаката.
Народ је одлијепио.

У држави треба све да буде транспарентно.
Зато смо под стакленим звоном.

Кад би умјесто канти за смеће
поставили гласачке кутије,
улице би нам биле много чистије.

Посланици се понашају
као да су у говорници,
а не на говорници.

Зна се на шта ће ово све да изађе.
На изборе.

Музу нас у виме народа.

Немојте мислити да политичари
перу руке од свега.
Они само трљају шаке.

Наше друштво, као кућу,
изградићемо према свјетским стандардима.
Најбоље ће бити урађена изолација.

Да су нас заобишли,
сопштили су нам изокола.

Ми смо најлошији ученици
историје у историји.

Тврд је орах воћка чудновата.
Зато смо поред српа, имали чекић.

Овај пут смо стварно претјерали –
дрогу преко границе.

Ми смо у центру пажње,
али боље живе они на периферији.

То у шта бленемо, нису шарена врата!
То је карта Европе.

Стиснућемо зубе
кад нам дају залогај.

Имамо вишак незапослених.
Боље да љуља него да жуља.

Ставили су нам узде.
Сада смо поуздани.

Зашто имамо неуредне платише?
Зато што им искључују воду.

Прије приче о повећању наталитета
треба да купимо пелене.
Да се не упишамо од смијеха.

Због војничког пасуља
остали смо без ребара.

Цијена феферона биће папрена.
Па нека се љути ко год хоће.

Наша жеља се остварила.
Постала је она ствар.

Погурали су нас, како бисмо упалили.
И тако плануемо.

У способност наше полиције
вјерује само онај дио грађана
који никад није тукао полицајца.

За обртање капитала
глупи смо к'о точак.

Код нас је вријеме стало.
Потребан му је одмор.

Ми смо њихова Ахилова пета.
Зато нас газе.

То што се стидимо својих коријена,
тако је природно.
И стабло своје коријене крије у земљи.

Гушимо се
у привредној комори.

После пада нашег авиона
остаће црна кутија –
пуна гласачких листића.

Кад год киша лије као из кабла,
нама нестане струје.

Стављају нас у тијесну обућу.
Шта нас брига!
Нисмо још стали на своје ноге.

Изгубили смо рат.
Али, поново ћемо га наћи.

Они су бацили кост.
Ми смо се потукли
ко ће да је донесе.

Дижемо руке од свега.
Гласање је у току.

Кука и мотика
а, кукамо и ми!

Турци су нас јахали пет вијекова.
Морали су некако
да се врате одакле су дошли.

Продаћемо земљу.
Ми никоме не остајемо дужни.

Пали смо јер је измакла шанса
на коју смо се ослонили.

У рату нисмо губили вријеме.
Губили смо простор.

Наш човјек је као Ескалибур.
Никако да се ишчупа из ове земље.

Масирање је почело
тек кад смо им окренули леђа.

Размијенили смо мишљења
преко заробљеника.

Повратићемо углед
ако нам, умјесто у око,
прст гурну у грло.

Упамтиће нас непријатељи.
Никад им то нећемо заборавити.

Државне границе су неповредиве.
Ми преко тога нећемо прећи.

Земља и држава нису исто.
Или је земља у држави
или је држава у земљи.

То што ћемо остати без гаћа,
никога не тангира.

Луди се смију на брашно.
И ми му се све више радујемо.

Не можемо да се сјетимо
зашто смо на дну.
На врх нам је језика!

Кад нам догори до ноката,
ставићемо руку у ватру.

Прећутно подржавамо ту опцију.
Не смијемо да писнемо.

Бацили су нас у ватру,
али смо испливали.

У првом реду,
треба истаћи да смо
грађани другог реда.

Колико смо крви пролили,
није ни чудо што смо
само блиједа копија.

Побићемо нашу заставу
тамо гдје су нас побили.

Можемо комотно да се залажемо
за тијесне односе са сусједима.

Удаљили смо се од циља.
Хватамо залет.

Проблем мора да нам шкрипи
кад га вучемо за собом.

За труле богаташе
ми смо само биједни црви.

Бесповратни кредити
вратиће нас у живот.

Кредити су лоши!
Али, одобриће се.

Већином поштујемо права мањина.

Са огњишта смо протјерани.
Али, нећемо се на то враћати.

Ово је демократска држава.
Не брините, све је под контролом.

Са њима не можемо да се поредимо.
Нећемо да вријеђамо људе.

Кад смо сазнали
ко нам је минирао споразум,
нагазили смо га.

Ми смо тврд орах.
Не гризе нас савјест.

Заборављамо од памтивијека!

Европску химну
компоновао је глув човјек.
Како то нисте чули?

Свима нам се дешава
да гријешите.

Они не виде даље
од ближњега свога.

О, пребогати,
не спомињите своју дјецу!
Отеће вам ријеч из уста.

Ако ти је дубок наклон,
немој га препливавати.

Он иде у цркву да би био виђен,
а ти да не будеш као он.
У чему је разлика?

Плитак је, иако изгледа
као да га је поплава избацила.

У глави му фали даска.
Гас до даске доћи ће му главе.

Шта њега брига за попа.
Није му ни род ни помози Бог.

Због ширине свог образовања
ушла је у ужи круг.

Дао је примјер другима.
И то, у кешу!

Он има кликере.
Зато му се дјеца
немају чиме играти.

Има осмијех од ува до ува.
Сви чују колико се смије.

Они стичу богатство,
а ми утисак да то није поштено.

Њему су само паре пред очима.
Шире му се хоризонти.

Судство је добро.
Ту нема спора.

Убиство подлијеже закону
а закон повредама.

Они што су заврнули паре
траже од нас да заврнемо рукаве.

Осуђени је слободан.
Условно речено.

Судство је назависно.
Оно је прича за себе.

Каква је то казна
ако је човјек одлежи?

Некад је било: даш прст, оде шака!
Данас: даш прст, оде прстен!

Једва спајамо крај с крајем.
Правимо аутопут.

Ако хоћемо да очувамо заједничку државу,
мораће свако да чува своју.

Хераклит каже да је основни узрок ватра,
али не каже ко ју је први отворио.

Откако нема рата,
мир више нема алтернативу.

Многе проститутке
су служиле војску.

Данас је ведро.
И облаци бјеже са ових простора.

Лијепа ријеч и гвоздена врата отвара.
Зато је писац завршио иза браве.

Вријеме ради за њих.
Добро га плаћају.

Истина се види из авиона.
Али, немају сви новца
за авионску карту.

Срби са Турцима, изгледа,
још нису раскрстили.

На крају смо са Турцима на Косову
водили љубав, а не битку.

Слобода никако да дође на наше просторе.
Укипила се у Америци.

Већина послова обавља се
у глуво доба ноћи.
Да се не би чуло.

Љубавно гнијездо најбоље је свити
преко гране.

Многе жртве насиља у држави
у иностранству су нашле сигурну кућу.

Они са празном главом
не долазе на испит празних руку.

У шефову канцеларију
дактилографкиња улази без куцања.

Неке ствари треба чувати
на температури већој од собне.
Значи, двособној или трособној.

Нема прекршаја.
Пад система је театралан.

Са неким земљама су рашчистили рачуне.
Сравнили су их.

Није довољно обратити се за помоћ.
Треба се преобратити.

Неки би радили испод руке,
али им је то испод части.

Студенти који су давали новац
за поједине испите,
нека знају да се на томе
неће завршити.

Криминалне организације
нису невладине.

Музика је инструментализована
у политичке сврхе.

Непокретној имовини
цијена се добро креће.

Цариник је
пропустио велику шансу.

Да је хладно, мора се признати.
Притегла зима.

Како да се свако врати на своје
кад је свако отишао са својим?

Људи иду у лов
да не би пуцали.

Геометри дијеле судбину народа.

Они што стално причају
да једва држе крај с крајем,
требало би већ једном да завежу.

**Ухватио сам мисао.
Ви јој судите!**

СОВЈЕТИ ЗДРАВООГ РАЗУМА

Са сензибилитетом модерног интелектуалца и енергијом младог писца, Станислав Томић је новом књигом афоризама *Хватање мисли* белодано читалачкој публици презентовао изузетно квалитетну књигу из, тренутно, необјашњиво, богате, области хумористично-сатиричне литературе.

За разлику од већине новонасталих књига из области афористике, у којима је тематика углавном стереотипна, а хумор све чешће приземан и на прву лопту, Томићеву књигу одликује изузетна књижевна вредност уочљива кроз оригиналне асоцијације, доминантну необуздану игру речи и, коначно, поруке чија је одлика свеprisутна мисаоно-уметничка супстанца.

Очигледно, реч је о збирци афоризама карактеристичној по броју сажетих као и разуђених метафора, које представљају богату ризницу духовитих минијатура у широком распону од виспрених лежерних пошалица до умних социо-психолошких опаски. Иако првенствено духовите, оне истовремено садрже широку конотацију односа друштва и појединца, предрасуда и стереотипа, од локалних до глобалних.

Куриозитет Томићеве збирке је да почиње, неуобичајено, сетом афоризама са љубавном тематиком, што само потврђује охрабрујућу чињеницу да је код неких књижев-

них стваралаца још увек ова тематика јача од политичког нагона. Наравно, ово, опет, сведочи о појави да је у друштву у коме је политика тренутно све, сем наука, писац осуђен да делује са позиција донкихотовског романтизма, јер су политичари натерали аутора да се, својом отменом уздржанашћу, неравноправно супротставља тужном и ружном времену у коме су политичари својом глупошћу обесмислили и афористику.

Срећом за афористику, Томићев афоризам није виц, није пуко исмевање неког феномена, већ његово интимно хуморно-сатирично разоткривање и једна, будимо поштедни, туга над том појавом.

Хватање мисли је сведочанство истине да, што је осећање живота трагичније, утолико је афоризам ефектнији, лакше погађа хуморни нерв читаоца, разведрава његове мисаоне недоумице. Осмејак спрам стварне језе. Иронична дистанца – тешко достижан идеал луцидности уз поруку: СМЕХ ЈЕ НАЈВЕЋИ ДЕМОКРАТА! Наравно, све уз непокриву заклетву сатиричара самом себи: „Само без капитулације идеала!“

Без дилеме, круна овог, вредног хвале, Томићевог литерарног подухвата је фасцинантна и свеprisутна језичка игра: врцава, алегоријски маскенбал, вишезначни ватромет различитих асоцијација, луцидних наравоученија, као и проверена спремност аутора у бојењу и осветљавању мана и моралних дилема, која представља ироничан отклон, и заклон, спрам свега шта се продаје као вечно и непроменљиво.

Симболично, крај приче је у завршном афоризму књиге *Хватање мисли*: „Мисао је ухваћена!“ Но он није деморалишућа порука, већ је више ауторова сугестија да је крајње време да се нешта научимо од наших ангажованих

афористичара и сатиричара, који, очигледно, боље од својих читалаца знају кад је Мурта заменио Мурту и о томе ухвате муштулук својим земљацима, којима је вековима традиционални спорт ЈАХАЊЕ!

Раде Јовановић

УХВАЋЕНЕ МИСЛИ

Браво, Станиславе!!!

Послије више пута прочитаног рукописа књиге афоризама *Хваћане мисли* (у својству читаоца, а и консултанта), млађаног афористичара Станислава Томића из Зворника, прво што ми се наметнуло, као одговор на питање: како започети овај приказ? – била је „похвала умности“ са почетка овог текста, са три ускличника на крају. Увјерен сам да нијесам претјерао! Чак и јаче потенцирање било би примјерено вриједности онога што је Томић смислио и смјестио међу корице ове књиге.

Многи мислиоци, а посебно врсни афористичари међу њима, даривали су нас антологијским дефиницијама афоризма. У контексту осликавања Томићевих бисера, најпримјеренијим ми се чине двије: (1) *Афоризам је дриблинџ духа на малом њросџору* (Александар Баљак) и (2) *Афоризам је џачка у којој се сијеку умјејносџи и филозофија* (Саво Мартиновић).

Ево необоривих доказа које је понудио Томић:

(1) *Пуж је џошџар среће; Они не иду даље од ближњеја своја; Свима нам се дешава да џријешије; Иџрали су као сайџ. Ми смо навијали; Нема џрекршаја! Пад сисџема је џеаџралан;* (2) *Да није сунца џубави, сџивари разума не би имале сџенку сумње; Поџазили смо своје ријечи, да би ишли уџабаним сџазама; Душе су џајде које се свирају дисањем; Они сџичу боџаџсџиво, а ми уџисак да џо није џо-*

ишћено; Ошћако су машине замијениле људе, све је више ѿкварених.

Осим сажетости и згуснутости мисли и умјетничко-филозофске потке у већини Томићевих афоризама, надмоћна духовитост, у не малом броју, указује на његов истанчани смисао за хумор, који је, изнад свега, оригиналан, врцав и здрав. Ништа без доказа: *Не ѿражим више дјевојке са великим ѿрудима. Нашао сам себи равну; Не ѿјем с ближњим. До даљњег; Кад видим наше дјевојке, није ми јасно како ѿолишћари моју да ѿледају само своје дује; Прије ѿриче о ѿовећању најолишћетја ѿреба да куйимо ѿелене. Да се не уишћамо од смијеха; Мој ѿег је био сѿорѿисћја. Баба каже да је мајку родила, када је он био на ѿшерену.*

И Томићева сатиричност је особена. Кресе је „жаоке које буде“. Увјеримо се: *Знамо да нам комадају државу. О ѿоме сћално дробимо; У коалицију ѿреба ући само ако је љубав обосћраначка; Тврд је орах воћка чудновашја. Заѿо смо ѿоред срија, имали чекић; Сћечајна маса је добила убрзање. Сада смо економска сила.* Овим сегментом својег опуса Томић потврђује Закићеву мисао да је сатира „истинито претјеривање.“

Не смије се, у овој краткој анализи, пропуштити ни осврт на афоризме у форми „игре ријечи“. Код Томића, то је много више од игре: *Оѿросћићеш ми шћо немаш шћја да ми оѿросћиши; Шћја је свеошћиће? Нишћја ѿособно; Тако сам близу да одем далеко; Превише смо јаки. Да зло буде веће; Бесѿоврашћни кредишћи врашћиће нас у живоић.*

Откривање осталих обиљежја успјешног афоризма (умањивање значаја и значења, велико се угледа у малом, преувеличавање, двосмисленост или вишесмисленост, мисаони обрт или парадокс, изненађење или неочекивана жаока, прекор и критичност, мудрост и поука, надилажење локалног...), којих код Томића има у изобиљу, препуштам цијењеним читаоцима, увјерен да ће им мало шта промаћи.

Надам се да сам овим кратким освртом на афоризме Станислава Томића успио да заголицам знатижељу љубитеља хумора и сатире, како оних који „гутају“ сваку књигу ове најкраће књижевне форме, тако и оних који се задовољавају и „грицкањем“. Препорука је, и једнима и другима, да је читање овог врхунског рукописа истински ужитак. Ко вјерује, нека проба!

Више је него извјесно да је овом вриједном књигом Томић доказао и показао да је, што се њега тиче – „афоризам кратка форма, у пуној форми“.

Последњи афоризам у књизи је: *Ухватио сам мисао. Ви јој судијте!* Дакле, својеврсни је то позив, који може да упути само онај који је сигуран да је у афоризму пронашао „срж суштине“.

Још једном: Браво, Станиславе! Имаш чиме и пред најизбирљивије познаваоце и љубитеље хумора и сатире.

Вељко Рајковић

СТАНИСЛАВ ТОМИЋ

Рођен је 9. јула 1986. године у Тузли. Основну и средњу школу завршио је у Зворнику. Дипломирао је на Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву, на Одсеку за филозофију и социологију. На Катедри за филозофију матичног факултета наставио је постдипломске студије, а докторске студије започео је на Филозофском факултету у Београду.

Афоризме је почео да пише као студент, а објављује их у *Политици*, *Вечерњим новостима*, *Етни*, *Носорогу* и другим штампаним и електронским медијима. Заступљен је у бројним антологијама и зборницима афоризама, од чега посебно треба издвојити *Антологију српског афоризма за дјецу „Раздељак“*, коју је издао Завод за уџбенике и наставна средства Београд. Објавио је књигу афоризама „Зло, наопако и обрнуто“ (2011).

Добио је прву награду по избору аутора за кратку причу на конкурс Српског културног форума у Бечу. Носилац је награде „Сатирично перо“ за најбољи афоризам на Међународном фестивалу хумора и сатире у Бијељини и добитник „Вибове награде“ листа *Политика* – за 2013. годину.

Запослен је као професор у Гимназији и средњој стручној школи „Петар Кочић“ – Зворник.

Станислав Томић
ХВАТАЊЕ МИСЛИ : АФОРИЗМИ

1. издање

<i>Рецензенти</i>	Раде Јовановић Вељко Рајковић
<i>Главни уредник</i>	Ђорђе Оташевић
<i>Корице</i>	Милан Бештић
<i>Коректура</i>	Вељко Рајковић
<i>Издавач</i>	„Алма”, Београд
<i>Штампа</i>	„Беосинг”, Београд
<i>Тираж</i>	300
<i>ISBN</i>	978-86-7974-341-4

Београд, 2014

almabg@orion.rs
www.alma.co.rs
www.alma.rs

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-84

ТОМИЋ, Станислав

Хватање мисли : афоризми / Станислав Томић. – Београд : Алма, 2014 (Београд : Беосинг). – 125 стр. ; 20 см. – (Библиотека Хумор и сатира / [Алма, Београд] ; књ. 119)

Тираж: 300.

ISBN 978-86-7974-341-4

COBISS.SR-ID 207015436